



כעסת פי רבי נחמן לפרסא



לזכרון נצח מורנו רבי ישראל בער אודסר זצ"ל

סיפור השבוע

סדר הנסיעה של
רבנו ז"ל לארץ ישראל (כא)

עש ... ואחר זה, ראו מרחוק כמו ענן גדול, אפל מאוד, ונפל עליהם עוד פחד גדול, מחמת שלפעמים כשהענן מתאסף ומתקשר לשאב המים מהים, נעשה שם כמו בקעה, וכשהספינה יורדת לשם, אזי נטבעין שם, והתקנה לזה – לירות בקני-שרפה והורמאטעס בדרך המלחמה כדי לשבר העננים, ולהם לא היה פנאי לזה, מחמת שהיו צריכין לשאב המים מהספינה כנ"ל, והיו הצרות צרות זו לזו כמו זבורא ועקרבא (צערע ועקרב – חגיגה ה.).

(ההמשך מעבר לדף)

בעבודתו ולא יפל משום דבר ולא יכפת ליה ולא תקצר רוחו משום בלבול, מה שהבעל דבר מכניס בדעתו בלבולים וחלישות הדעת, כאלו אפס תקנה, חס ושלום, מחמת המעשים רעים והפגמים שפגם עד הנה, כי צריך לבלי להסתכל על כל זה כלל, כמבאר בדברי רבנו ז"ל ובדברינו כמה וכמה פעמים בענין זה עד היכן האדם צריך להתחזק.

כ"י אין שום יאוש בעולם כלל, ואיך שהוא אף-על-פי שכבר נפל נפילה זאת בעצמו כמה פעמים בלי שעור, אף-על-פי-כן אין יאוש בעולם כלל, וכל הימים אשר הוא חי על פני האדמה הוא צריך להתחזק להתחיל בכל פעם מחדש ואל יפל לזקנה דסטרא אחרא כלל: (הלכות תפלין ה', אות ו')

חכמות אין צריכים כלל

והעקר הוא

רק תמימות ופשיטות

ואמונה שלמה

בה' יתברך

ובהצדיק האמת!

אשרי ההולך בתמימות

(מתוך אפי הנחל, ד)

עד שכלם ישוּבו אֵל ה' ויכירו גדלתו ורוממותו יתברך: (הלכות שבת ז', אות ד')

וימיה משה ויקד ארצה

(לד,ה)

אמר רבותינו ז"ל: מה ראיה? אך אפים ראיה. כי עקרון של השלש עשרה מדות, שהם תליסר תקוני דיקנא שגלה לו ה' יתברך אז, העקר הוא בחינת אריכת אפים, שהוא בחינת כבישת כעס, ועל-כן נחלה משה על-ידי מדה זו דיקנא.

הכלל, שאדם צריך להתדבק במדותיו של ה' יתברך, כמבאר בדברי רבותינו ז"ל ובכל הספרים, ועל-כן צריך לראות שיהיה לו מדת אריכת אפים, דהיינו שאיך אפו על כל דבר ולא יכעס ולא יקפיד על שום דבר, ולא יסתכל על שום מניעה ובלבול בעבודתו, הן מניעות ובלבולים ועובדים ויסורים שיש לו מבני העולם, כגון מאביו וחוננו ואשתו וקרוביו או משאר בני העולם, כאשר ידוע ורואין בחוש, שבכל פעם שאיזה אדם כל שהוא רוצה לכנס בעבודת ה', להתחיל להתפלל בכונה וכו' וכיוצא בזה, תכף יש לו מניעות רבות בלי שעור, וצריך כל אחד להיות עז כנמר וכו' וגבור כארי לעשות רצון אביו שבשמים, להתגבר כנגד כל המניעות ולעבר עליהם, ולבלי להסתכל עליהם כלל, ולהתחזק מאוד לעשות את שלו, לעסק בתורה ותפלה בכונה ובכח וכו'. וזה בחינת אריכת אפים, לבל יהיה לו קצר רוח, חס ושלום, להפסיק עבודתו, חס ושלום, על-ידי המניעות והיסורים שיש לו מהם, רק יחזק עצמו ויארץ אפו על כל דבר, ולא יסתכל על שום מניעה כלל.

וכן, אפלו הבלבולים שיש לו מעצמו, מה שהתאוות והמחשבות רעות חרות רודפין אותו בכל עת ובפרט בשעת התפלה, ויש לו יסורים גדולים מהם, העקר הוא בחינת אריכת אפים הנ"ל שהוא בחינת אמונה, כמבאר בלקוטי מוה"ר"ן הראשון (סימן קנ"ה), שעקר בחינת אריכת אפים זוכין על-ידי אמונה, הינו שיהיה לו אמונה שלמה בה' יתברך ובצדיקים וכשרים אמתיים, ויתחזק



מחצית השקל
(ג,ז)



מתוך ספר לקוטי הלכות

ומשה יקח את האהל

(לג,ז)

יש צדיקים שהם גדולים במעלה באמת, אך מעצם קדשתם, אינם יכולים לסבל העולם. ועל-כן על-ידי תקף קדשתם, הם מרחקין ומורדין, חס ושלום, איזה אנשים מחמת שכוועים עליהם, מחמת שאינם יכולים לסבל מעשיהם המגנים; אבל ה' יתברך אינו חפץ בזה, כי חפץ חסד הוא ורוצה שהצדיקים ירחמו על ישראל תמיד ויקרבו אותם, אפלו אם הם כמו שהם, ואפלו אם הוא עצמו יתברך בכעס גדול עליהם מחמת מעשיהם הרעים, הוא רוצה שהצדיקים יתפללו עליהם ויקרבו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שמות רבה פמ"ה, ב) על פסוק (שמות לג, ז): **ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה**, מחמת שחטאו כל כך. אמר ה' יתברך: אני בכעס ואתה בכעס! אם כן מי יקרבו וכו', כמובא בפרוש רש"י שם.

וכן מצינו בכמה נביאים וצדיקים, שה'

יתברך בעצמו קבל לפנייהם וספר להם גדל צערו, כביכול, שיש לו מעונות ישראל המרבים, וכשהם חזקו דבריו ולא המליצו טוב על ישראל, הקפיד עליהם מאד, כמו שמצינו ביהושע הנביא (עין פסחים דף פז), ובאלהו, שאמר (מלכים א יט, י): **קנא קנאתי וכו'**, שאמר לו (שם, טז): **ואת אלישע בן שפט תמשח לנביא תחתך**, ופרשו רבותינו ז"ל (מכילתא בא): שאמר לו אי אפשר בנבואתך, על שאתה מקטרג על ישראל.

כ"י ה' יתברך רוצה רק שימליצו טוב על ישראל, וירחמו על ישראל, אפלו על הגרועים, לקרב כלם אליו יתברך, כמו משה רבנו עליו השלום שמסר נפשו על ישראל ואמר (שמות לב, לב): **ואם אין מחני נא וכו'**. (הלכות השכמת הבוקר ד' - אות י"א)

לא ימוש מתוך האהל

(לג,א)

מבחינת משה בעצמו, אי אפשר להעולם לקבל, מגדל העלמו והסתרתו, כי הוא בבחינת (משלי כה) כבוד אלקים הסתר דבר, רק התלמידים האמתיים – בחינת יהושע, אשר לא ימוש מתוך האהל, קבלו ממנו בדרכים נפלאים, בבחינת (חגיגה יא): אלא אם כן היה חכם ומבין מדעתו וכו', שנאמר במעשה מרפבה.

ועל-כן, כל תקון העולם הוא על-ידי שמתיוחד בחינת משה עם בחינת יהושע, נקדה העליונה עם נקדה התחתונה, שמשוה בחינת הרב, יאיר הדעת להתלמיד – בחינת יהושע, עד שיוכל להאיר פני תבל, להודיעם דרכי התשובה, לכל אחד ואחד לפי בחינתו,

סיפור השבוע

(המשך הסיפור)



לראות באב"י הנחל

= שמחה ורקודים (חלק ב) =

וַיֵּץ ... אך בחמלת השם, מחמת תפק הרוח־ספירה היה הליכת הספירה במהירות גדול, ופרחה הספירה כמו חץ מקשת ממש, ובאה הספירה למקום הנ"ל, שהענן שותה משם. והיה שם כמו שער והרים סביב לה, ועברה הספירה משם בשלום. ובתוך כך האיר ה' עיניהם, ומצאו החור, שדרך שם נכנסין המים בספירה, ושחטו תיש, ולקחו העור שלו, ותקנו הספירה, ונצלו בשלום מסכנות גדולות ונוראות הללו. והיה זאת בערב־שבת־קדש, והיה להם שמחה גדולה, ואמר רבנו זכרוננו לברכה אז "הודו לה" בשמחה גדולה:

וַיֵּץ משם הלכו דרך מקומות הרבה מאד, ואכילה שהיה להם על הספירה היה רק מה שנתן להם הקכר הנ"ל מצד רחמנות מהמגזאן שלהם סוחרעס (מהמסון נתן להם צנימים), ותולעים היו מרחשים עליהם. והיו חולכים ומבקשים ופורשים ידיהם בהכנעה בכל יום כעני בפתח, והיה נותן להם מאלו הסוחרעס, ואכלו זאת לבד.

וַיֵּץ והיה בעלות על לבם, שהוא סמוך לפסח, היה להם צער גדול, כי היו דואגים מה יעשו בפסח, כי אי אפשר להתענות כל ימות הפסח. ואחר שעה או שתיים באו אל כרך גדול, העומדת על ההר של אבנים באמצע הים, ושם קנו הישמעאלים פרות הרבה, ולהם נתנו בעד טאלער אחד חרובים, שקורין "באקסערן", הרבה, בערך טשעטווירט (משקל של שלוש קילו בערך), ואמר רבנו זכרוננו לברכה: לעת עתה גם זה טוב מאד, כי יכולין להיות שמונת ימי הפסח עם חרובין לבד, אך מי יתן, שיזכה אותנו השם יתברך לקים מצות אכילת מצה וארבע כוסות ...



אחר, אשר היה בטבעו עצוב, נכנס לר' ישראל, ור' ישראל התחיל לרמוז לו בעקיפין והתחיל לדבר עמו ממעלת השמחה, והלה הבין שר' ישראל מרמז לו להיות בשמחה, אז החבר אמר לר' ישראל שקשה להיות בשמחה, ענה לו ר' ישראל בהסכמה: "זה קשה מאד!" ובדבור הזה חזקו להיות בשמחה מבלי שיפלו מהתוכחה.

ר' ישראל קרדונר אמר, שהשם יתברך אוהב בעל עברה שמח (הינו, שלמרות הנפילות והפגמים שלו, מתחזק להיות תמיד בשמחה ולא מתאש).

ר' ישראל הזכיר את דבורו של רבי אברהם בן ר' נחמן, שחסיד ברסלב צריך לרקד כל יום לפחות חצי שעה.

פעם באו משפחתו לבקר בדירה שבה שהה, ובדירה זאת היו מגיעים לבקר בחורי ישיבה שהיו מרבים ברקודים ובשמחה, ואמר להם שהוא רוצה לגור בבית הזה וזה מקומו, כי יש פה כל היום שמחה ורקודים.

יהודי פשוט היה בטבעו רגיל לשמח בני אדם, וקרה שנכנס פעם לר' ישראל, וכשנשגש אליו, ר' ישראל נשק אותו במצחו - דבר שלא היה נראה אצל ר' ישראל.

פעם החברים קדו ביחד פחצי שעה בהרבה נגונים, וכשהפסיקו, ר' ישראל אמר בהתלהבות שזה היה קדוש השם. והוסיף: "יתגדל ויתקדש שמו של הקדוש־ברוך־הוא". ואמר להם, שאם הוא היה יכול לרקד, היה מצטרף אליהם. ושקשה עוד היה יכול ללכת, היה רוקד יותר מכלם.

אחר מאנ"ש ספר, שר' ישראל היה נוהג לרקד כל שבועות עם הרב שמואל שפיא ז"ל במשך כל הלילה.



פורים שמח

זה בחינת פורים, שעקר מצות פורים הוא לשמח בכל עת, לשמח את עצמו בכל מיני שמחה, כמו שכתוב (אסתר ט): לעשות אותם ימי משתה ושמחה. וכמו שנוהגים כל ישראל לשמח בכל מיני שמחות בפורים שזהו עקר מצות פורים, כי עקר הכנעת הסטרא אחרא שהוא זהמת הנפש הוא בפורים. כי אז מכניעין קלפת המן־עמלק שהוא עקר זהמת הנפש שנמשך עלי ידי חטא עץ הדעת שמשם אחיות המן הרשע ימח שמו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (חלין קלט): המן מן התורה מנין, שנאמר (בראשית ג): המן העץ וכו'.

למצא שהמן הרשע ימח שמו הוא בחינת פגם עץ הדעת טוב ורע שעל־ידי זה נמשך זהמת הנפש. ועקר זהמת המן זהמת הנפש, הוא בחינת עצבות ומרה שחרה שמתגברים בכל עת על ישראל ואינם מניחים אותם לשמח.

כי עקר הסטרא אחרא הוא עצבות כנ"ל. שזה נמשך מפגם עץ הדעת, בחינת (שם): בעצבון תאכלנה שגגור או, בחינת (שם ו): ויתעצב אל לבו הנאמר בדור המבול שכל זה נמשך על־ידי פגם עץ הדעת כידוע.

כי עקר הקדשה הוא שמחה, דהינו לשמח בה. יתברך, כי מי שיש לו אמונה שלמה בה יתברך בודאי ראוי לו לשמח תמיד בה יתברך. (הלכות נפילת אפים וקדשה דסידרא ד, ד).

על־ידי שמחת פורים במחייאת כפים ורקודים, הינו על־ידי ההתחזקות בימי הפורים בשמחה גדולה ורבה, עד כדי רקודים ומחייאת כפים, וזכה להמשיך על עצמו קבלת התורה בנגלה ובנסתר, שזוהי הארה נפלאה של מרדכי ואסתר. הינו שזוכה להתעוררות גדולה וחשק עצום לקים את מצוות התורה שבנגלה, ולהבין באמת ולקיים סודות וחכמות אמתיות שבתורת הנסתר. עוד זוכה לקים מצות ספירת העמר כראוי.

גם על־ידי שמחת פורים כראוי, זוכה להכניע את קלפת המן עמלק ימח שמו, הינו התאווה ומדות רעות, שהן מכנות קלפת המן עמלק. ועל ידי שמחת פורים כראוי מתבטלים גאווה ועבודה זרה וכפירות, וזוכה לאמונה גדולה ולחכמה וקדשה, ולחיים ואריכות ימים, ונמתקים ובטלים כל מיני דינים וגזרות רעות מישראל.

... ותעזרני ברחמך לקים ולקבל את ימי הפורים בשמחה גדולה, וזכה שימשך קדשת הארת פורים, קדשת מרדכי ואסתר, עלינו ועל זרענו ועל כל עמך בית ישראל. וזוכה לקים כל המצוות הנוהגות בפורים בקדשה ובטהרה ובלב טוב ובשמחה גדולה.

ותתן שמחה בלבנו עד שתתפשט השמחה בידינו ורגלינו, וזכה אז להמחאות כף ורקודין וקדשה בשמחה גדולה לשמך באמת. (לקוטי תפילות א' - מתוך תפילה י')

יצא לאור מחדש הספר
לראות באב"י הנחל
כריכת עור (לבן או חום) במחיר הקן
להזמנה:
054.8484486

